

neki a kereket, ő meg segített Milannak felkapaszkodni. Milan óvatosan leült a környílás aljába. Tartsd jól az egyensúlyt, figyelmeztette. Milan csak mosolygott. Kapaszkodj, hintáztatunk, mondta neki a jobb felől álló Viktor.

Így felváltva húztak és löktek a keréken, amíg egyenletes nem lett a mozgása. Aztán egy adott pillanatban felugrott hozzá Viktor és Rasťo, így hintáztak mind a hárman.

A világ forgott velük, lendült erre meg arra, mint az óra ingája, mérve az együtt töltött időt, a mozgás mintha leköszörölné az éleket, amik szünet nélkül dörzsölődnek egymáshoz és feszültséget idéznek elő. Egyikük sem szólt egy szót se, csak nevettek, szembe néztek a Nappal, felváltva, miként közeledik és távolodik, élvezték az együvé tartozás értékes pillanatait. A fűz ága remegett, a lánc csikorgott, ők azonban ezt nem is hallották, csupán élvezték a tűző napsugarakat, amelyek egyformán simogatták arcukat.

S akkor hirtelen, mintha a távolból furcsa sóhaj hangját hallanák, mint egy fojtott kiáltást, valami ilyen elviselhetlent, ami abban a pillanatban letörölte arcukról a mosolyt. Tekintetükből eltűnt az önfeledt öröm töredéke is, és mindhárman repültek a földre, repültek, mint a kő a mély kútba.

Tompa huppanás hangja törte meg a levegőt. A három fiú lecsapódott a poros földre az öreg gumiabronccsal együtt. Erősen nekicsapódtak a kemény talajnak, az elszakadt lánc meg közójük, magasra szálló port kavarva. Szinte fulladoztak, az ijedségtől mozdulni sem tudtak. A három fiú ott feküdt az abroncs roncsai között.

Milan pumpál az új belsőbe, behelyezi a külső alá, felpumpálja egészen, és kezébe veszi a kijavított kereket. Szinte újnak tűnik, nyoma sem látszik a történekmeknek. Csak a tönkrement belső hever a porban. Milan a kerékpárhoz lép.

Rasťo figyel, Milan miként próbálja behelyezni a kereket a hátsó villák közé, de sehogy sem akar sikerülni neki. Segítő kézre lenne szüksége. Rasťo eloltja cigarettáját, kissé nehézkesen föltápaszkodik, még bizonytalanul, nem tudja, mit is fog csinálni, de aztán odalép Milanhoz, szétfeszíti a villát és felveszi a láncot. Segítségével a kerék beesik a helyére.

Viktor, annak ellenére, hogy egy szót sem szól, odafordítja fejét. Látja, miként áll Milan és Rasťo a kerékpár mellett. Látja a kijavított és a helyére tett kereket, mintha mi sem történt volna. Ő is szótlánul elhagyja a fát, lehajol, felveszi a fűből a két anyacsavart és odaadja Milannak. Mosolyog.

A defekt kijavítva. A kerék ismét a helyén van.

(Vércse Miklós fordítása)

Wernke Bernát

sugarakba rohanón

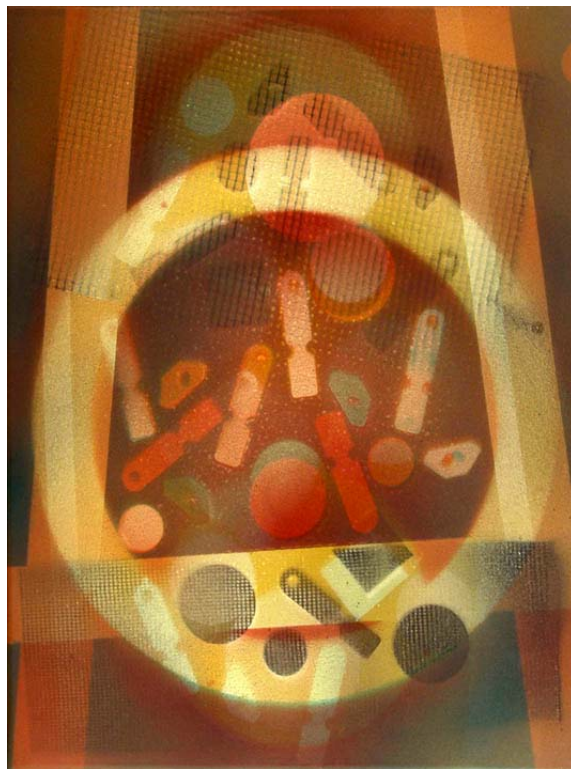
(Végh Évának)

ha... szomjúzata forrásaiba
belezuhan... és várják, a
duzzatagba lépkedő

ösvények –
fáktól karolódva, reményét
álmaival, egybe gyúrva... indul
áramaiba... ömlőbe kapódó
ébretegevel, a közeli erdő
zengeteg hömpölygetére –
...hát, igen... így nyer a
szendereggetett, majd a későbbbe
daloló, rá is tapadó

öveket..., amit
lassúból lelke, majd egyre-egyre
erősebbe teremt, gallyazó (tűzzománc)
dón...

a rászálló sugarakba rohanón...
mikor kimagasodnak, a derített
zihálatok, a természet vérével
átítatódon... az arra koszorúzódó
fejek ormára, vagyis itt ma...
mindannyiunkra roppanón... csak
nézzünk körbe, hogy e parányok
mily hatalmasba lehelődnek –
merítettve minket, ez örök,
zsenge, fényletekbe...

Hernádi Paula: Konstrukció ipari formával I.
(tűzzománc)